

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 498/2021
31.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца „Credit Agricole Banka Srbija“ АД Нови Сад, чији је пуномоћник Марко Тришић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., ради дуга, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Новом Саду и Апелационог суда у Новом Саду, у седници већа одржаној 31.08.2021. године донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П 5501/19 од 18.09.2020. године, стварно је надлежан Апелациони суд у Новом Саду.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5501/19 од 18.09.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име дуга исплати износ од 411.532,62 динара са законском затезном каматом на износ од 212.177,17 динара почев од 13.03.2020. године до исплате, док је одбијен део тужбеног захтева преко досуђене законске затезне камате на износ од 212.177,17 динара од 13.03.2020. године до исплате до тражене законске затезне камате на износ од 223.857,21 динар почев од 13.03.2020. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 158.004,89 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужена је изјавила жалбу.

Апелациони суд у Новом Саду решењем Гж 209/21 од 10.06.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да списе предмета Основног суда у Новом Саду П 5501/19 уступи Вишем суду у Новом Саду као стварно и месно надлежном суду за поступање по жалби тужене. У образложењу је указано да је поднеском од 24.06.2020. године, тужилац захтев определио тако што је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу исплати на име дуга из уговора о кредиту износ од 411.532,62 динара (од чега главницу у износу од 212.177,17 динара, уговорену камату од 10.873,76 динара и накнаду од 806,28 динара) док се у преосталом делу до 411.532,62 динара (износ од 187.675,41 динар) дуг односи на углавничену законску затезну камату од падања у доцњу са исплатом главног дуга до 12.03.2020. године, са законском затезном каматом од 13.03.2020. године до исплате (о ком

тужбеном захтеву је првостепени суд одлучио побијаном пресудом). Имајући у виду да главни захтев представља исплату износа од 223.857,17 динара (главница, уговорена редовна камата по кредиту и накнада) који износ не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности, јер камата, иако приписана главници, не чини главни захтев, на основу члана 28. Закона о парничном поступку, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Новом Саду, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 2. Закона о уређењу судова.

Виши суд у Новом Саду није прихватио стварну надлежност већ је уз допис Гж 10867/21 од 16.08.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради олучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да је у конкретной ситуацији камата углавничена и чини главни захтев, те да овај спор не представља спор мале вредности, као и да се у овом поступку примењују посебна правила поступка о издавању платног налога (члан 460. став 4. ЗПП) па вредност предмета спора представља новчано потраживање од 495.667,97 динара.

Иницијални акт предлог за дозволу извршења по основу веродостојне исправе - менице је 23.12.2016. године, предат Основном суду у Новом Саду у истом је предложено да се обавеже тужена АА, као извршни дужник да плати извршном повериоцу менични дуг у износу од 495.667,97 динара са законском затезном каматом од 01.12.2016. године па до коначне исплате, као и трошкове извршења према одлуци суда. Основни суд у Новом Саду решењем о извршењу Иив 1057/2016 од 26.12.2016. године одредио је предложено извршење и одмерио трошкове извршног повериоца, а решењем истог суда Ипвив 276/17 од 09.05.2017. године, ставио ван снаге решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Иив 1057/2016 од 26.12.2016. године у делу којим је одређено извршење и одлучено је да ће се поступак даље наставити као по приговору против платног налога. Поднеском од 24.06.2020. године, смањен је тужбени захтев на износ од 411.532,62 динара са законском затезном каматом. Како се у овој врсти поступка у одлуци о главној ствари одлучује да ли платни налог у целини или делимично остаје на снази или се укида (члан 460. став 4. ЗПП) и како се и у случају смањења тужбеног захтева (делимично повлачење тужбе) платни налог у том делу укида (члан 465. став 1. ЗПП) то је вредност предмета спора у конкретном случају 495.667,97 динара, што по курсу (1 евро = 123,6543 динара) на дан подношења иницијалног акта прелази динарску противвредност од 3.000 евра.

Полазећи од наведеног у смислу одредбе члана 468. став 1. и 2. ЗПП, не ради се о спору мале вредности због чега је за одлучивање о изјављеној жалби тужене стварно надлежан Апелациони суд у Новом Саду на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из наведених разлога, на основу члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић